

Het kwam eigenlijk door een opmerking van één van zijn collega's. Er was weer eens een baby'tje geboren bij iemand van zijn afdeling. Tijdens de pauze werd Leon geplaagd met zijn vrijgezellenstaat.

‘Hé Leon, wordt het geen tijd dat jij aan de vrouw gaat en kinderen krijgt? Er moet wel tegenwicht gegeven worden aan de vergrijzing.’

‘Pff, tijd genoeg,’ reageerde hij laconiek. Maar op hetzelfde moment realiseerde hij zich met een schok dat hij al een kind had! Niet te geloven, hij had al een dochter... Hij moest even van die gedachte bijkomen. Bizar gewoon, dat hij haar zo lang uit zijn hoofd had kunnen zetten. Niet dat hij nooit aan haar gedacht had, maar niet zo bewust als nu. Meer als een feit dat hij het liefst zo gauw mogelijk weer vergat. Hij telde terug naar het jaar van haar geboorte. Zeven was ze nu. Hoe zou ze er eigenlijk uitzien, zou ze op hem lijken? En wat voor kind was het: stil of druk? Brutaal of timide? Snel of juist traag van begrip? Misschien was ze net zoals hij een laatbloeiër. Hij krabde aan zijn kin en mijmerde verder over het kind dat hij nooit had gezien. Het was eigenlijk geen stijl om je eigen kind nooit ontmoet te hebben, besloot hij toen. Minstens éénmaal moest hij haar gezien hebben. Het idee liet hem niet meer los en toen hij thuiskwam, probeerde hij meteen haar gegevens op te sporen. In zijn ordelijke administratie vonden zijn handen

al gauw wat hij zocht. Het was een volgeschreven briefkaart van ruim zeven jaar geleden. Hij las hem nog eens door.

‘U kent me niet, maar ik ben Siena Rood, de moeder van Jeanette van Dijk, een van uw medecursisten van uw boekhoudopleiding van vorig jaar. Op 25 november is mijn dochter bevallen van een gezond meisje, Leony. Op mijn aandringen noemde Jeanette uw naam als die van de vader. Zelf vindt ze het niet nodig om u van de geboorte van Leony op de hoogte te stellen, maar ik vind dat u er recht op heeft om het te weten. Jeanette legt in elk geval geen claim op u. Ons adres is Zuidwindstraat 4 in Sint Oda.’

Hij wapperde met het kaartje en dacht na. Leony heeft ze haar genoemd, terwijl ik Leon heet, dat kan geen toeval zijn. Zou Jeanette dan toch gehoopt hebben dat ik contact zocht? Destijds had hij het wel zo geïnterpreteerd. Omdat hij het als een soort emotionele chantage ervoer, had hij bewust gedaan alsof zijn neus bloedde. Want welke garantie had hij dat Leony zijn dochter was? Een DNA-test kon het uitwijzen, maar hij had er toen de voorkeur aan gegeven om zijn vaderschap onbewezen te houden. Andere dingen hielden hem bezig. Rond die tijd was hij aan een relatie met Monique begonnen en ...